

Bemærkninger til lovforslaget

Alsidigheden.

Som det vigtigste programpunkt er alsidighedskravet understreget i forslaget.

Radiatorådsvalget.

Det mest markante nye i forslaget er det direkte lytter- og seervalg af radiatorådet.

Dette sker af praktiske grunde i forbindelse med licensindbetalingen – og lyttere, seere og de, der både er lyttere og seere, er her ligestillede. Hver licensbetaler har én stemme. For at mindske stemmespilsrisiko er der dog overførelsesmulighed for stemmer fra en ikke valgt, idet den såkaldte »alternative« stemmeopgørelsesmetode anvendes.

Ønsket om at svække politikerstyringen er baggrunden for, at man foreslår, at folketingets medlemmer ikke er valgbare til radiatorådet på linie med Danmarks radios egne medarbejdere, der dog kan vælges som medarbejderrepræsentanter. I forvejen er interesserne rigeligt sammenblandede, og folketingets medlemmer er alt for travlt beskæftigede med andre anliggender til, at de er egnede som radiatorådsmedlemmer. Radiorådsmedlemmernes loyalitet bør så stærkt som muligt være rettet mod deres vælgere – lytterne og seerne – og ikke mod f. eks. folketingsgrupper, de selv er medlemmer af.

For at begrænse mulighederne for magtmisbrug begrænses radiatorådets funktion ifølge forslaget til 2 år.

Under indtryk af, at ønskerne med hensyn til arbejdsformen kan være forskellige fra tid til anden, er kompetencen til at nedsætte udvalg og fastsætte forretningsorden fuldt ud lagt i hænderne på radiatorådet. Den nuværende ministerkompetence rummer en tilsvarende fleksibel ændringsadgang – men ansvaret et dermed mere politiseret.

Rammerne for radiospredningsvirksomheden og finansieringen.

Efter forslaget overlades det helt til radiatorådet at fastsætte rammerne for radiospredningsvirksomheden. I erkendelse af, at antallet af sendefrekvenser/-kanaler er begrænset, er der ikke i forslaget lagt op til brud med Danmarks radios generel-

le radio- og tv-sendemonopol – men nok til sikring imod misbrug af dette monopol i retning af ensidighed og partipolitisk manipulation. Forslaget er fremfor noget et styrelseslovsforslag for Danmarks radio.

Finansieringsformen fastholdes som licensbetaling. Skattefinansiering er urimelig. De, der ikke har tv og/eller radio, bør ikke tvinges til at betale for driften af Danmarks radio. Forslag herom synes i alt væsentligt blot at tjene det formål at skaffe staten/politikerne endnu større magt over monopolmediet – i direkte strid med intentionerne i dette forslag – eller at øge skattetrykket. Finansiering ved reklame i radio/tv indgår ikke i forslaget, men er naturligvis en mulighed, der kan drøftes uafhængigt af forslagets hovedsigte: at skaffe brugerindflydelse. Den afhængighed af særinteresser, der kan udspringe af en sådan finansiering, må imidlertid – sammen med virkningerne for afsætningsmønsteret, distributionen og monopoliseringsgraden i erhvervslivet – overvejes nøje i sammenhæng med den modsat talende kendsgerning, at der snart bliver mulighed for spredning af reklame gennem satellittransmissioner fra andre lande.

Danmarks radios monopol på kabelprogramspredning i henhold til den bestående radiospredningslov er under hensyn til decentraliserings- og valgmulighederne på dette område udeladt i forslaget.

Programrådene.

Den direkte lytter- og seerudpegning af programråd bryder også med »politiseringen«, som den nuværende amtsrådsudpegning indebærer, og den skitserede valgmetode sikrer både en nem procedure og en effektiv kommunikation mellem programråd og radiatoråd på den ene side og programråd og de lokale lyttere/seere på den anden side.

Det medfører både ansvarsforflygtigelse og kommunikationsbrist, at man efter at vælgerne (dem alle) har valgt amtsråd på i det store og hele alle mulige andre præmisser, end hvad der har med Danmarks radios programpolitik at gøre, la-